

Sprawa C-606/23**Streszczenie wniosku o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym zgodnie z art. 98 § 1 regulaminu postępowania przed Trybunałem Sprawiedliwości****Data wpływu:**

4 października 2023 r.

Oznaczenie sądu odsyłającego:

Administratīvā apgabaltiesa (regionalny sąd administracyjny, Łotwa)

Data wydania postanowienia o wystąpieniu z wnioskiem o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym:

2 października 2023 r.

Strona skarżąca:

AS Tallinna Kaubamaja Grupp

AS KIA Auto

Druga strona postępowania:

Konkurences padome (organ ochrony konkurencji, Łotwa)

Przedmiot postępowania głównego

Skarga o stwierdzenie nieważności decyzji organu ochrony konkurencji stwierdzającej szereg naruszeń prawa konkurencji.

Przedmiot i podstawa prawna wniosku o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym

Na podstawie art. 267 TFUE sąd odsyłający wnosi o dokonanie wykładni art. 101 ust. 1 TFUE.

Pytania prejudycjalne

1) Czy zgodnie z art. 101 ust. 1 TFUE organ ochrony konkurencji musi wykazać istnienie rzeczywistych i konkretnych skutków ograniczających konkurencję (*actual/real restrictive effects on competition*) dla celów oceny zakazanego porozumienia przewidującego ograniczenia w zakresie gwarancji na samochody, które zobowiązują lub zachęcają właścicieli samochodów do przeprowadzania ich napraw i konserwacji wyłącznie u upoważnionych przedstawicieli producenta samochodu, a także do używania oryginalnych części zamiennych tego producenta podczas okresowej konserwacji, tak aby gwarancja na samochód pozostała ważna?

2) Czy w świetle art. 101 ust. 1 TFUE dla oceny porozumienia, o którym mowa w pierwszym pytaniu prejudycjalnym, wystarczy, by organ ochrony konkurencji wykazał jedynie istnienie potencjalnych skutków ograniczających konkurencję (*potential restrictive effects on competition*)?

Powołane przepisy prawa Unii

Artykuł 101 ust. 1 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE).

Zawiadomienie Komisji 2010/C-130/01 z dnia 19 maja 2010 r. zatytułowane „Wytyczne w sprawie ograniczeń wertykalnych” (zwane dalej „ogólnymi wytycznymi w sprawie ograniczeń wertykalnych”): pkt 96, 97, 110, 111.

Zawiadomienie Komisji 2010/C-138/05 z dnia 28 maja 2010 r. zatytułowane „Uzupełniające wytyczne w sprawie ograniczeń wertykalnych w porozumieniach dotyczących sprzedaży i napraw pojazdów silnikowych oraz dystrybucji części zamiennych do pojazdów silnikowych”, pkt 1, 2, 60, 69.

Orzecznictwo

Wyroki Trybunału:

Wyrok z dnia 15 grudnia 1994 r., DLG, C-250/92, EU:C:1994:413, pkt 31

Wyrok z dnia 28 maja 1998 r., Deere/Komisja, C-7/95 P, EU:C:1998:256, pkt 76, 77

Wyrok z dnia 23 listopada 2006 r., Asnef-Equifax i Administración del Estado, C-238/05, EU:C:2006:734, pkt 49, 50 i przytoczone tam orzecznictwo

Wyrok z dnia 20 listopada 2008 r., Beef Industry Development Society i Barry Brothers, C-209/07, EU:C:2008:643, pkt 17

Wyrok z dnia 14 marca 2013 r., Allianz Hungária Biztosító i in., C-32/11, EU:C:2013:160, pkt 34, 36–38 i przytoczone tam orzecznictwo

Wyrok z dnia 11 września 2014 r., MasterCard i in./Komisja, C-382/12 P, EU:C:2014:2201, pkt 161, 165, 166 i przytoczone tam orzecznictwo

Wyrok z dnia 26 listopada 2015 r., Maxima Latvija (C-345/14, EU:C:2015:784, pkt 29, 30)

Wyrok Sądu z dnia 10 listopada 2021 r., Google i Alphabet/Komisja (Google Shopping), T-612/17, EU:T:2021:763, pkt 378, 443

Opinia rzecznika generalnego M. Bobeka z dnia 5 września 2019 r. w sprawie Budapest Bank i in., C-228/18, EU:C:2019:678 pkt 28 i przytoczone tam piśmiennictwo

Opinia rzecznik generalnej J. Kokott z dnia 22 stycznia 2020 r. w sprawie Generics (UK) i in., C-307/18, EU:C:2020:28, pkt 184, 198.

Powołane przepisy prawa krajowego

Konkurences likums (ustawa o prawie konkurencji): art. 11 ust. 1 pkt 7

Zwięzłe przedstawienie okoliczności faktycznych i postępowania głównego

- 1 Estońska spółka AS KIA Auto jest jedynym autoryzowanym importersm samochodów marki KIA na Łotwie. AS KIA Auto wybiera i zatwierdza upoważnionych przedstawicieli, którzy wprowadzają do obrotu samochody KIA i dokonują napraw w ramach gwarancji na koszt producenta lub importera.
- 2 Organ ochrony konkurencji wszczął postępowanie w sprawie stwierdzenia naruszenia po otrzymaniu skargi właściciela pojazdu, któremu odmówiono możliwości dokonania naprawy objętej gwarancją po tym, jak konserwację jego samochodu przeprowadzono w niezależnym warsztacie.
- 3 Członkowie sieci dystrybucji samochodów marki KIA na Łotwie, to znaczy AS KIA Auto jako importer oraz upoważnieni przedstawiciele (dystrybutorzy samochodów marki KIA i autoryzowane warsztaty) zawarli w przeznaczony dla klientów broszurze dotyczący konserwacji i napraw warunki gwarancji, które przewidywały, że gwarancja pozostaje ważna dopóty, dopóki konserwacja i naprawy pojazdu są wykonywane wyłącznie w autoryzowanych warsztatach oraz pod warunkiem używania jedynie oryginalnych części zamiennych KIA, a także, że dane dotyczące każdej konserwacji muszą być poświadczone podpisem przedstawiciela autoryzowanego warsztatu. Broszura przewidywała również, że zamontowane przez niezależne warsztaty części zamienne nie podlegają nieodpłatnej wymianie.
- 4 W decyzji z dnia 7 sierpnia 2014 r. (zwanej dalej „zaskarżoną decyzją”) organ ochrony konkurencji stwierdził, że zachowanie AS KIA Auto narusza zakaz

ustanowiony w art. 11 ust. 1 pkt 7 ustawy o prawie konkurencji i nałożył na nią szereg obowiązków prawnych i kar pieniężnych.

- 5 W zaskarżonej decyzji organ ochrony konkurencji stwierdził, że co najmniej od dnia 1 stycznia 2004 r., to znaczy od ponad 10 lat AS KIA Auto jako importer oraz upoważnieni przedstawiciele (dystrybutorzy samochodów marki KIA i autoryzowane warsztaty) działali w porozumieniu w celu narzucenia warunków gwarancji, w których zobowiązuje się lub zachęca właściciele samochodów do wykonywania w okresie gwarancji wszelkiej przewidzianej przez producenta KIA bieżącej konserwacji pojazdu oraz wszelkich napraw nieobjętych gwarancją u upoważnionych przedstawicieli (w autoryzowanych warsztatach) KIA, aby gwarancja na pojazd zachowała swoją ważność, oraz do używania w tym samym celu oryginalnych części zamiennych KIA podczas bieżącej konserwacji wykonywanej w okresie gwarancji.
- 6 W zaskarżonej decyzji stwierdzono, że ograniczenia te stwarzają przeszkody w dostępie niezależnych warsztatów do łotewskiego rynku usług konserwacji i napraw nieobjętych gwarancją w okresie gwarancji oraz w dostępie niezależnych producentów części zamiennych do łotewskiego rynku dystrybucji części zamiennych, ograniczając w ten sposób konkurencję między dystrybutorami oryginalnych części zamiennych KIA a dystrybutorami analogicznych części zamiennych. W ocenie organu ochrony konkurencji wyeliminowanie lub utrudnienie konkurencji w odniesieniu do niezależnych warsztatów jest również niekorzystne dla konsumentów, ponieważ ogranicza ich zdolność do dokonania wyboru między różnymi podmiotami świadczącymi usługi napraw i konserwacji, co zmniejsza lub hamuje presję cenową na te usługi. Często występują znaczne różnice w cenie między oryginalnymi częściami zamiennymi sprzedawanymi i odsprzedawanymi przez producentów samochodów a analogicznymi częściami zamiennymi. Konsument odnosi znaczne korzyści, jeżeli w okresie gwarancji używanie analogicznych części zamiennych konkurentów o równoważnej jakości nie jest ograniczone.
- 7 W zaskarżonej decyzji organ ochrony konkurencji stwierdził istnienie w ramach sieci KIA porozumienia wertykalnego dotyczącego warunków gwarancji: 1) w celu zachowania ważności gwarancji na samochód wymaga się od właścicieli samochodów, aby cała planowana konserwacja pojazdów przewidziana przez producenta KIA w okresie gwarancji była wykonywana wyłącznie przez upoważnionych przedstawicieli KIA, co utrudnia konkurencję na rynku usług napraw i konserwacji; oraz 2) w odniesieniu do napraw i konserwacji przeprowadzanych w okresie gwarancji należy stosować wyłącznie oryginalne części zamienne producenta KIA, co utrudnia konkurencję na rynku dystrybucji części zamiennych.
- 8 Organ ochrony konkurencji uznał, że sporne porozumienie *ogranicza konkurencję ze względu na jego skutki*, i stwierdził jednocześnie, że *standard dowodu na istnienie zakazanego porozumienia* nie wymaga udowodnienia rzeczywiście wywołanych skutków. Negatywne skutki dla konkurencji wynikają z samego

charakteru ograniczających warunków. Zdaniem organu ochrony konkurencji właściciele pojazdów zawsze będą dążyli do tego, aby gwarancja pozostała ważna, w szczególności w przypadku produktu takiego jak samochód, którego naprawa może wiązać się ze znacznymi kosztami dla właściciela. W związku z tym organ ochrony konkurencji uznał, że w przypadku istnienia warunków ograniczających, takich jak stwierdzone przez ten organ w niniejszej sprawie, właściciel zastosuje się do tych warunków i w konsekwencji zdecyduje się na nieprzeprowadzanie konserwacji i napraw nieobjętych gwarancją w niezależnych warsztatach oraz nie zezwoli na używanie nieoryginalnych części zamiennych podczas napraw. W rezultacie niezależne warsztaty i dystrybutorzy alternatywnych części zamiennych zostają wyłączeni z rynku. Organ ochrony konkurencji uznał zatem, że w niniejszej sprawie udowodnienie rzeczywistych skutków [tej praktyki] nie było konieczne.

- 9 Ponieważ AS KIA Auto i AS Tallinna Kaubamaja Grupp nie zgodziły się z zaskarżoną decyzją, wniosły one skargę na tę decyzję, a Administratīvā apgabaltiesa oddalił ją wyrokiem z dnia 10 marca 2017 r.
- 10 Augstākās tiesas Senāta Administratīvo lietu departaments (izba administracyjna sądu najwyższego, zwana dalej „Senāts”) uchyliła wyrokiem z dnia 22 grudnia 2021 r. (zwanym dalej „wyrokiem Senāts”) wyrok Administratīvā apgabaltiesa z dnia 10 marca 2017 r. i orzekła, że skoro to organ ochrony konkurencji musi udowodnić, że doszło do naruszenia prawa konkurencji, to do niego samego należy decyzja, jakie instrumenty wybierze w celu udowodnienia, że doszło do naruszenia. W związku z tym zdaniem Senāts ustalenie, w jaki sposób należy zakwalifikować porozumienie, należy do uznania tej instytucji: o ile nie znajduje ona wystarczająco solidnej podstawy, aby twierdzić, że porozumienie ogranicza konkurencję ze względu na swój cel, o tyle logiczne jest, że instytucja ta skupia się na ograniczających skutkach porozumienia bez przeprowadzenia wstępnej oceny opartej na celu porozumienia.
- 11 Senāts stwierdził, że w niniejszej sprawie należy rozstrzygnąć kwestię, czy przedstawione w zaskarżonej decyzji uzasadnienie było wystarczające, aby stwierdzić istnienie porozumienia zakazanego ze względu na jego skutki. Senāts zbadał, czy Administratīvā apgabaltiesa kierował się w tym względzie odpowiednimi kryteriami wynikającymi z przepisów prawa i orzecznictwa.
- 12 Senāts uznał, że przy ustalaniu, czy w zaskarżonej decyzji słusznie stwierdzono, że rozpatrywane porozumienie jest porozumieniem zakazanym ze względu na jego skutki, Administratīvā apgabaltiesa oparł się na kryteriach oceny, które należy wziąć pod uwagę w przypadku zakazu ze względu na jego skutki, które nie były prawidłowe (lub na błędnym ich rozumieniu). W tych okolicznościach Senāts uznał, że Administratīvā apgabaltiesa nie mógł ocenić w odpowiedni sposób, czy uzasadnienie decyzji było wystarczające.

Główne argumenty stron w postępowaniu głównym

- 13 Po wydaniu wspomnianego wyroku przez Senāts organ ochrony konkurencji twierdził przed Administratīvā apgabaltiesa, że w niniejszej sprawie istnieje niepewność co do określenia zakresu ograniczenia konkurencji ze względu na skutki oraz co do wykładni art. 11 ust. 1 ustawy o prawie konkurencji w przypadkach, w których zakazane porozumienia muszą być oceniane ze względu na skutki. Zdaniem organu ochrony konkurencji jednoznaczne rozumienie pojęcia ograniczenia konkurencji ze względu na cel i ze względu na skutek ma kluczowe znaczenie dla prawidłowego stosowania prawa konkurencji, niezależnie od tego, czy zastosowanie ma art. 11, czy też art. 13 (zakaz nadużywania pozycji dominującej) ustawy o prawie konkurencji. Zdaniem organu ochrony konkurencji wnioski zawarte w wyroku Senāts różnią się znacząco od wniosków zawartych w orzecznictwie Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej, w związku z czym treść ograniczenia konkurencji ze względu na jego skutki i wynikający z tego pojęcia standard dowodowy nie są oczywiste. W konsekwencji organ ochrony konkurencji uważa za konieczne zwrócenie się do Trybunału z odesłaniem prejudycjalnym w celu zapewnienia zgodnej z prawem i jednolitej praktyki (zgodnej z praktyką Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej) na przyszłość.
- 14 Organ ochrony konkurencji odnosi się również do innej sprawy, a mianowicie sprawy *Maxima*, w której Senāts wydał wyrok w dniu 29 grudnia 2015 r., a w której Trybunał nie tylko przyjął zawężającą wykładnię celu ograniczeń konkurencji, lecz również wyraził swój pogląd w kwestii konieczności wykazania rzeczywistych skutków. W sprawie *Maxima* Senāts przychylił się do oceny Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej, zgodnie z którą argument skarżącej, w myśl którego przy ocenie skutków porozumienia należy oceniać jedynie ograniczenie konkurencji, które rzeczywiście miało miejsce, jest bezzasadny. W ocenie organu ochrony konkurencji Senāts nie miał również powodów, aby nie zgodzić się z zastosowaniem art. 11 ust. 1 ustawy o prawie konkurencji, ponieważ ogólnym celem art. 11 ust. 1 jest zwalczanie porozumień ograniczających konkurencję, niezależnie od ich rzeczywistych skutków. Ocena skutków, w tym potencjalnych skutków, jest w tym przypadku narzędziem umożliwiającym zrozumienie charakteru porozumienia (niezależnie od tego, czy porozumienie to ogranicza konkurencję ze względu na jego cel czy skutki), a nie ocenę wywołanego naruszenia konkurencji.
- 15 Organ ochrony konkurencji odnosi się do wniosków wyciągniętych w odniesieniu do oceny skutków, w szczególności do wyroku Sądu w sprawie T-612/17, *Google Shopping*, choć należy wziąć pod uwagę fakt, że dotyczył on naruszenia art. 102 TFUE. W wyroku tym Sąd orzekł, że nie można wymagać od Komisji Europejskiej, aby, czy to spontanicznie, czy to w odpowiedzi na analizę kontryfakcyjną przedstawioną przez przedsiębiorstwo, któremu przedstawia się zarzuty, systematycznie określała scenariusz kontryfakcyjny w rozumieniu przytoczonym w owym wyroku. Wymagałoby to zresztą od niej wykazania, że sporne zachowanie miało rzeczywiste skutki, co nie jest wymagane w przypadku

nadużycia pozycji dominującej, gdzie wystarczy wykazać istnienie potencjalnych skutków. We wspomnianym wyroku stwierdzono również, że Komisja nie była zobowiązana do wykazania urzeczywistnienia się ewentualnych konsekwencji wyeliminowania lub ograniczenia konkurencji, takich jak spadek innowacyjności lub występowanie podwyżek cen nieuzasadnionych żadnym innym powodem niż brak konkurencji.

- 16 Organ ochrony konkurencji uważa, że podobne podejście należy również przyjąć przy stosowaniu i dokonywaniu wykładni art. 101 TFUE, a tym samym art. 11 ustawy o prawie konkurencji, ponieważ jego zdaniem ze wspomnianych wniosków wynika w sposób ogólny, że przy ocenie wpływu porozumienia na konkurencję ze względu na jego skutki nie jest możliwe ani właściwe ograniczenie oceny porozumienia i wszystkich istotnych okoliczności w konkretnym przypadku do określenia konkretnych i wymiernych negatywnych skutków dla konkurencji oraz że takie podejście w rzeczywistości eliminuje możliwość zapobiegania przez organ ochrony konkurencji istnieniu ograniczeń konkurencji, które *nie wywołały jeszcze* możliwych do określenia negatywnych skutków.

Zwięzłe przedstawienie uzasadnienia wniosku o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym

- 17 W przytoczonym powyżej wyroku z dnia 22 grudnia 2021 r. Senāts powołał się na orzecznictwo, o którym mowa poniżej.
- 18 Dokonując wykładni art. 81 ust. 1 Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską i art. 101 ust. 1 TFUE oraz wyjaśniając charakter pojęć celu lub skutku, Trybunał dokonał również rozróżnienia między tymi pojęciami i okolicznościami, które muszą zostać zbadane w każdym przypadku.
- 19 I tak Trybunał stwierdził, że rozróżnienie „naruszeń ze względu na cel” i „naruszeń ze względu na skutek” jest związane z okolicznością, że pewne formy zмовы między przedsiębiorstwami można uznać, z uwagi na sam ich charakter, za szkodliwe dla prawidłowego funkcjonowania normalnej konkurencji (wyrok w sprawie C-209/07, pkt 17). W ten sposób, jeżeli ustalono istnienie antykonkurencyjnego celu porozumienia, nie ma potrzeby poszukiwać jego skutków dla konkurencji. Jednakże w przypadku gdy ocena treści porozumienia nie wykazuje wystarczającego stopnia szkodliwości z punktu widzenia konkurencji, należy zbadać skutki tego porozumienia, a do objęcia go zakazem wymagane jest spełnienie przesłanek, które wskazują na faktyczne zapobieżenie, ograniczenie lub zakłócenie konkurencji w odczuwalny sposób (wyrok w sprawie C-32/11, pkt 34 i przytoczone tam orzecznictwo).
- 20 W odniesieniu do ustalenia istnienia ograniczenia ze względu na cel Trybunał stwierdził, co następuje: aby ocenić, czy dane porozumienie stanowi ograniczenie konkurencji ze względu „na cel”, należy skupić się na treści jego postanowień, na obiektywnych celach, do których osiągnięcia ono zmierza, a także na kontekście

gospodarczym i prawnym, w jaki porozumienie to się wpisuje. W ramach oceny tego kontekstu należy wziąć pod uwagę także charakter dóbr lub usług, których to dotyczy, jak również rzeczywiste warunki funkcjonowania i struktury spornego rynku lub spornych rynków. Chociaż udowodnienie istnienia zamiaru nie jest konieczne, nic nie stoi temu na przeszkodzie. Ponadto dla stwierdzenia antykonkurencyjnego celu wystarczy, że porozumienie może oddziaływać negatywnie na konkurencję, to znaczy, że jest ono konkretnie w stanie zapobiec konkurencji wewnątrz wspólnego rynku, ograniczyć ją lub zakłócić. Kwestia, czy i w jakim zakresie tego rodzaju skutek rzeczywiście powstaje, może mieć znaczenie tylko i wyłącznie dla obliczenia wysokości grzywny i oceny zakresu prawa do odszkodowania i zadośćuczynienia (wyrok wydany w sprawie C-32/11, pkt 36–38 i przytoczone tam orzecznictwo).

- 21 W odniesieniu do ustalenia istnienia ograniczenia ze względu na skutek Trybunał stwierdził, co następuje: przy ocenie kwestii, czy porozumienie musi być uznane za zabronione z uwagi na zakłócenie konkurencji, jakie powoduje, trzeba zbadać, jak rzeczywiście wyglądałaby konkurencja, gdyby nie istniało sporne porozumienie. Zgodność porozumienia z regułami konkurencji nie może być oceniana w sposób abstrakcyjny. Ocena skutków koordynacji między przedsiębiorstwami pociąga bowiem za sobą konieczność uwzględnienia konkretnych ram, w jakie wpisują się uzgodnienia w sprawie koordynacji, w szczególności zaś kontekstu gospodarczego i prawnego, w jakim wykonują działalność zainteresowane przedsiębiorstwa, charakteru towarów lub usług, których to dotyczy, jak również rzeczywistych warunków funkcjonowania i struktury rozpatrywanego rynku lub rynków. Z powyższego wynika, że scenariusz przewidywany na podstawie hipotezy, że nie ma uzgodnień w sprawie koordynacji, musi być realistyczny. Z tej perspektywy dopuszczalne jest w razie potrzeby uwzględnienie prawdopodobnego rozwoju wydarzeń, jaki miałyby miejsce na rynku w braku takich uzgodnień (wyroki: C-250/92, pkt 31; C-382/12 P, pkt 161, 165, 166 i przytoczone tam orzecznictwo). Trybunał orzekł również, że o ile art. 81 ust. 1 WE nie ogranicza tej oceny jedynie do faktycznych skutków, ponieważ ocena ta musi uwzględniać również potencjalne skutki danego porozumienia lub praktyki dla konkurencji na wspólnym rynku, to jednak dane porozumienie nie podlega zakazowi z art. 81 WE, jeżeli wpływa na rynek tylko w nieznacznym stopniu (wyrok wydany w sprawie C-238/05, pkt 50 i przytoczone tam orzecznictwo).
- 22 Senāts wywnioskował z tego orzecznictwa, że w przypadku gdyby organ ochrony konkurencji doszedł do wniosku, iż nie może stwierdzić ograniczenia konkurencji ze względu na cel, musi on zbadać, czy porozumienie wywołało skutki ograniczające konkurencję. To z kolei oznacza, że *wspomniany organ musi uzyskać zbiór dowodów wskazujących na to, że konkurencja została rzeczywiście ograniczona. Do organu tego należy bowiem ustalenie, czy porozumienie rzeczywiście wywołało skutki ograniczające konkurencję, czego nie musiałby on czynić w przypadku stwierdzenia istnienia ograniczenia konkurencji ze względu na cel. Aby to ustalić, organ musi zbadać warunki konkurencji w rzeczywistym kontekście, w jakim one występują, bez wpływu spornego porozumienia,*

przeprowadzając zasadniczo analizę rynku. Ocena ta nie może być teoretyczna i abstrakcyjna, lecz musi opierać się na okolicznościach właściwych konkretnemu rynkowi i konkurencji, w przeciwnym razie można by uznać, że ocena ta jest oparta na domniemaniach.

- 23 Senāts zauważył, że organ ochrony konkurencji nie wyjaśnił, co rozumie pod użytym przez niego pojęciem „potencjalnych skutków”, ani w jaki sposób ocena tych skutków została wyrażona w decyzji. Tymczasem zdaniem Senāts pojęcie to nie powinno być w każdym razie utożsamiane z oceną dokonywaną przy określaniu, czy celem danego porozumienia jest ograniczenie konkurencji, gdyż w przeciwnym razie granica między standardem dowodu w odniesieniu do celu a standardem dowodu w odniesieniu do skutków zostałaby zatarta, co nie powinno mieć miejsca.
- 24 Senāts zwrócił również uwagę na fakt, że pojęcie potencjalnych lub możliwych skutków jest w orzecznictwie Trybunału związane z pojęciem potencjalnej konkurencji oraz że podlega ono temu samemu standardowi dowodowemu, jaki ma zastosowanie do rzeczywistych skutków.
- 25 Senāts wskazał, że z ogólnych wytycznych w sprawie ograniczeń wertykalnych wynika także, iż Komisja Europejska weryfikuje rzeczywiste i możliwe skutki porozumienia w oparciu o ten sam standard dowodowy.
- 26 Administratīvā apgabaltiesa podziela stanowisko organu ochrony konkurencji, zgodnie z którym zważywszy na istnienie zasadniczo analogicznych ram prawnych i biorąc pod uwagę uznany przez ustawodawcę cel polegający na harmonizacji przepisów prawa konkurencji Łotwy i Unii Europejskiej, stosowanie art. 11 ust. 1 ustawy o prawie konkurencji nie może różnić się od stosowania art. 101 ust. 1 TFUE. Przy stosowaniu art. 11 ust. 1 ustawy o prawie konkurencji należy wziąć pod uwagę rozważania Trybunału dotyczące stosowania art. 101 ust. 1 TFUE.
- 27 Skarżące wskazały przed Administratīvā apgabaltiesa, że ich zdaniem należy zwrócić się z odesłaniem prejudycjalnym do Trybunału.
- 28 Ponieważ w niniejszej sprawie strony przedstawiły uzasadnione uwagi dotyczące wykładni przepisu prawa Unii, która nie jest na tyle oczywista, że nie pozostawia miejsca na jakiegokolwiek racjonalne wątpliwości, Administratīvā apgabaltiesa uważa, że należy zwrócić się do Trybunału z pytaniami dotyczącymi wykładni art. 101 ust. 1 TFUE.